

Дирекционен комитет:
Теодоръ Тошевъ, Т. При-
ховъ, Е. Николовъ—адвокати

Comitetul de direcție
T. Toșef, T. Prihof, E. Nicolof
advocați

Главенъ Редакторъ
Хр. П. Капитановъ
адвокатъ

Независимъ ежедневенъ информационенъ вестникъ
CURIERUL: ziar independent de informațiuni
"Principesa Elisabeta" № 9 și 11 Bazargic

Цена 3 лев

Редакционенъ комитетъ

Адвокати: Теодоръ Тошевъ, Т. Приховъ, Берисъ
Пойовъ, Енчо Николовъ, У. И Бержаровъ,
Д-ръ Ст. Ивановъ, Е. МЕДИЦИ: Д-ръ
ЕКОНОМИСТИ: евъ, С. Петровъ.
РАЗНИ ПРОФЕС. Кросневъ, Н. Гавраиловъ

Comitetul

AVOCATI: Teodor Toșef
Hr. P. Capitanof, I. Berjarof
zova. MEDICI: D-r Novaceff.
Lolof, P. Atanasof, A. Andree
cof. M. Stefanof Il. Crosnef N.

Годишенъ абонаме
За чужбина 1000 ле

КУРИЕРЪ

ОСНОВАТЕЛЪ Л. П. СТАНЧЕВЪ

ХРИСТОСЪ ВЪСКРЕСЕ.

Денъ великъ, в който Този, който се жертвува за изкупване греховете на човечеството, Този който проповѣдва любовъ къмъ ближния и опрощаване на грѣховете, следъ като бѣше разпнатъ на кръстъ отъ несъзнателнитъ за които бѣ страдалъ, възкрѣсна. Денъ великъ, въ който правдата възтѣжествува, и който накара света да повѣрва въ истинността на великото учение.

Обичай ближния си и му прощавай, е горилъ Исусъ на народа въ планината. А не враждата да ви разделя, да ви прави врагове, както за никакви си стари грѣхове се мразите, гоните се и се дебнете въ кой моментъ да се нападнете. Защото грѣхъ е не само да сторишъ зло, но даже и да помислишъ да сторишъ зло. Ако имашъ дори действително врагове обичай ги, защото чрезъ доброто се побеждава злото.

Прощавай се взаимно. На око не отговаряйте съ око, за жби не искате жбъ, и на кръвта не отплащайте съ кръвъ. Не поощрявайте ближнитъ да се мразятъ, не насѣквайте по силния върху по слабия или закриления срещу беззащитния.

Бъдете честни и дадената ви дума да бжде законъ, за да нѣма нужда отъ днешнитъ лица наредби и институции, които иматъ за цѣль да ви заставятъ да си изпълняте даденитъ обещания.

Бъдете скромни не преувеличавайте значението на вашата личностъ, не се мислите че вие сте всичко, че вѣнъ отъ васъ не може да

съществува нищо, и когато свършите нещо не правете шумъ край вашата особа.

Бъдете искренни. Недейте се преструва предъ другитъ че сте имъ доброжелатели, а задъ тѣхния гърбъ да имъ копаетъ гроба, кажете мнението което имате за нѣкого въ лице то му и никога не злословете.

Бъдете щедри. Не ламтете за пари, не трупайте богатства на земята безъ да искате да знаете, че всѣка частичка прибавена къмъ вашето богатство е последния залъкъ хлѣбъ на хиляди бедняци.

Напротивъ помагайте на тѣзи бедни.

Вършете добродѣла. Не е достатъчно само да трѣбите на лѣво и на дѣсно, че ще направите това и това, а да видите дѣлата. И когато искате да направите нѣкое добро дѣло за народа, да не погледнете на него презъ призмата на вашето собствено благо.

Безсмъртни думи, казани отъ Човѣка-Богъ, но преди 1900 години. А въ 1900 година се забравя толкозъ много, и днешното положение на нѣщата е тѣй далечъ отъ това, ще Христосъ е проповѣдвалъ!

Христосъ възкресе.

Нека всички съзнаемъ, че съ своето възкресение Той доказа правотата и божествения произходъ на тѣзи думи, и като се помъчимъ да ги изпълнимъ, да кажемъ:

Истина възкресе!

Д-ръ Ховачевъ

Чети в-къ
"КУРИЕРЪ"

Исусъ Христосъ

Въ детинството, изнизано въ алмази, върху склона

на приказки и златенъ чаръ унесенъ,
ти чувашъ чиста и небесна песенъ
въ наивните чѣрти на селската икона.
Кагато младежта кийи—и пѣклено жерло
разнася сласиенъ чадъ, дочуваши ти
гласъ кроткъ въ тебе да вѣсти:

"Вземете, яжте: туй е Мойто Тѣло!"
И въ походъ ежедневенъ къмъ Земя Обетована,
забравилъ страдания заветъ, отъ блудна

подманъ, ти летиши — но чувашъ песенъ
странна:

"Вземете, пийте: туй е Мойта Крѣвъ!"
И въ старостта повехнала, съ наведенъ лобъ
на тъмната Земя предъ сетната бразда,
ощново виждашъ образа божествен на Христа
въ наведения дървенъ кръстъ на своя гробъ...

НИКОЛАЙ РАЙНОВЪ

НАДЕЖДЕНЪ ПОДЕМЪ.

Културнитъ придобивки, резултатъ на безшуменъ, планомеренъ и скромненъ трудъ, на дадено общество обикновено оставатъ въ своята прогматическа последователностъ и хармонична подробностъ чужди за погледа на тѣхния съвременикъ.

Сжщото явление наблюдаваме и у насъ по настоящемъ. Отъ година насамъ въ еднообразното, почти пустинно поле на нашия културенъ животъ се прокараха дълбоки бразди, които въ бъдаще ще останатъ синора между две епохи на общественото просвѣтна дейностъ.

Кои бѣха новитъ орачи? Тѣхната скромностъ, начина имъ на действие и похватността на искрени ратници разбира се, съвсемъ не популяризираха имената имъ и не изтъкнаха на предъ планъ личноститъ имъ.

Още едно доказателство на преломъ и обнова въ хода на културно—общественния ни животъ.

Орачитъ бѣха млади хора, нови, хора, чужди на старата традиция, на изхабенитъ порядки и заведени отъношения.

Това се прозре още въ тѣхнитъ първи прояви: по трѣнливия друмъ на журналистиката, душена и едно възприана отъ толкова обсолютетва и условия; на сцената—между извехтелитъ и опрашени декорации, въ скромната зала за конференции подъ бича на дебна-

ция ги посегателъ и въ школото, де атмосферата е тѣй претоварена отъ редица наложени ограничения.

Отначало старитъ "изпитанитъ" извърпнали предъ тоя смѣлъ, енергиченъ и съвършено новъ подемъ се опитаха да го обуздаатъ съ раздѣсалитъ си юзди, но отпосле, почувствали внушителната неодолимостъ на надмощия се надъ дребнавитъ смѣтчици и жалки домогвания духъ, бѣха принудени мълкомъ да го признаятъ, подкрепятъ, разбира се, съвсемъ не и възприематъ.

Тукъ ще се спремъ на единъ съвсемъ пресенъ случай, който е бѣжката отъ похвалната дейностъ на енергичния, ловкъ и тѣй похвратенъ младъ човѣкъ—студента Никола Ст. Костовъ.

Преди нѣколко дена частната българска гимназия отъ Базарджикъ се обогати съ единъ достатъчно снабденъ химически кабинетъ—празнота, която отъ деветъ години гнети правилния ходъ на учебнитъ занимания въ това заведение.

Бѣха потребни усилията и явна чистосърдечностъ на тоя младъ човѣкъ при пропагандата, за да се снабди единственото ни духовно светилице и тѣй необходимитъ уреди, апарати и принадлежкости. Бѣха потребни!... Не е ли това естествено заключение върху цѣла епоха на предшесвущата го дейностъ?...

МОЕТО ЖГЛЧЕ

"Честитото..."

Вѣрно е; точно сме въ хиляда девейстойинъ и двадесетъ и осма година, башъ на светия великъ день, когато хората говорятъ отъ Европа съ Америка, честитаятъ си за светлитъ празници сжко тѣй какъто и азъ срещамъ на улицата бай Драгана, или бай Стояна и му кажа:

—Хо! За много години. Христосъ възкресе!...

И като си помислишъ, че днесъ хората пжтуватъ съ хиляди километра, получаватъ писма и вѣсти само за единъ денъ или въ нѣколко часа (и то по въздуха), а като се обърнешъ, та погледнешъ къмъ Каварна и си помислишъ, че писмото ти за "честито" ще пристигне, горе—долу, до друго "честито" за Коледа, просто да паднешъ на колена да се прекръстиши деветъ йкти, па да кажешъ:

—Честито Ви.... ако не получите на великъ-денъ.... Честито ви за Коледа.... И Ви молимъ за прощанка за закъснението, защото азъ и всѣки денъ да Ви пиша и чиститя, все единъ пжтъ на денъ имате поща...

П. Калиакренски

Мимоходомъ дѣлжа да спомена единъ фактъ, който хвърля сатлина и върху още една страна отъна характера на нашето общество: кабинета бива изпратенъ гамбург на съгражданина ни Илия Атанасовъ, който го освобождава съ готовностъ, рѣдко проявена досега у насъ.

Нима тоя жестъ не е цѣла революция въ разбиранията и обичаитъ на нашето гражданство.

Тукъ му е мѣстото да спомена за още една грамадна придобивка на тая гимназия: снабдяването съ най-отбранитъ инструменти за пѣленъ смесенъ оркестъ, което не притежаватъ дори и най-старитъ и богати гимназии въ кралството.

Инициативата и реализирането на тоя неоцѣнимъ приносъ не само за развитието на подрастващото поколение, но и за възрастнитъ принадлежи пакъ на г-нъ Никола Ст. Костовъ, бидейки щедро подпомогнатъ морално отъ учителя по музика г-нъ И. Душекъ и материално отъ (следва на II стр.)

ОБРАЗА НА ЮДА ИСВАРИОТСКИ ПАПИНИ

Точно прѣди деветнаесетъ вѣка, когато изчезваше въ неотгнатото минало, първата въ историята „прѣдателска нощ“ отъ тогава още и до днесъ останаха да витаятъ между човѣческия родъ двата образа на Юда и тоя на Заведения синъ Симеонъ Ионинъ. Първиятъ отъ тѣхъ, Искароти слѣдъ като целуна Исуса въ Гециманската градина и го показа на Еврейската стража, изгуби се въ тъмната нощ; а Симонъ заедно съ Петра тръгнаха съ наведени глави слѣдъ своя Учителъ, и влѣзоха заедно съ тѣлпата въ двортъ и а дворцитъ на Първосвещеника Ана и неговия зетъ Каяфа. Нощта беше студена. Въ началото на тоя денъ слънцето съ мѣка се стрѣмеше да изгрѣе, а топлитъ зари на Новото Слънце не згрѣваше студениятъ сърдц на дворцовитъ хора, нито на Еврейската стража, нито пъкъ на Засадаващия Синадровъ, които чезнеха и се губеха прѣдъ първитъ зари на Новия денъ. Около накладения огънъ всрѣдъ двортъ стояха и се грѣеха слугитъ, а незабѣляванъ отъ никого, покрилъ главата си съ дрѣката безъ да си вдигне очитъ къмъ Христа,—Симеонъ Ионинъ наведенъ ридаше съ хълцание, и проля всичкитъ си слъзи тая нощ за човѣческата съдба на Спасителя. Горчиво и безъ утѣха плака Той. Плака и за този който Го предаде и за всички, които го изоставиха, като казваха „Ние не сме отъ Неговитъ ученици!“ Двасетъ вѣка се изминаха отъ тогасъ, но слъзитъ на Заведения Синъ не сж още прѣсъхнали! Кой отъ всички родени отъ тогасъ, не е плакалъ, или не се е молилъ, поне единъ мигъ прѣзъ своето дѣтиństwo и съ скръстени рѣце не е прѣчупвалъ колена предъ образа на окървавеното лице на Христа?

Кой отъ насъ, прѣзъ цѣлия си животъ, не е билъ, поне, веднѣжъ чистъ въ своята вѣра и не е плакалъ тъй както плачеше нея нощъ Заведения Синъ? „Всички—

всички сме се молили съ детинска усмивка, нѣ нѣ кой не позна Спасителя, тъй както го позна Симеонъ Ионинъ.—Непозна Го, дори, и Неговия ученикъ Юда. Богословската наука не можа и до днесъ да открие тайната на Прѣдателя, нито вѣрмето успя да укрѣи и заличи образъ на това вероломно дѣло. Кое е привудило Искарота да прѣдаде своя любимъ учителъ въ жертва на изкуплението? Историята и философията мълчатъ.....

Лѣсно е да се обясни, защо Царъ Иродъ искаше да погуби младенецъ Христосъ, или защо фарисейтъ Го не навѣждаха, или защо Пилатъ си уми рѣцѣтъ вечерта прѣдъ народа и каза: „Този човѣкъ е невиненъ!“ Слѣдъте го Вие! Мѣчно е обаче да покаже философътъ и Историкътъ, кое подбуди прѣдателя. тѣй явно, къмъ грозното жрѣдствление. Едни казаха, че това бѣха тридесетъхъ сѣбѣрника. к о и т о блазниха Юда.

Друга еретическа секта казваше, че Юда е изпратенъ отъ Проведението, за да се изпълни волята между Отца и неговия Синъ Христосъ и че такава е била волята на Отца: Неговия Синъ, да бжде предаденъ отъ своя ученикъ, за да може великото дѣло на Изкупителя да завърши съ вѣчнитъ страдания. За това казватъ че Юда е приелъ съ тѣга на душата това безчестно предателство. Еретичитъ го наричатъ дори *Мвченикъ и Герой*, защото той е станалъ *орждие* за избавлението на човѣчеството и че той заслужава повече почитание отъ колкото прѣзрение.

Казватъ нѣкой още, че Юда е изпадналъ въ яростъ, когато е чулъ отъ своя учителъ, че „тойне е отъ това Царство, че той не е оня Месия“, който Самъ Юда и Народътъ очаквалъ, да се яви на земята и да избави възтанови Израелското Царство.

Въ това си горчиво разочорование, той се е рѣшилъ да предаде Самозвания Царъ Идейски.

Други обясняватъ мотивътъ за това прѣдателство, въ изгубването вѣрата на Юда, че Царството на Исуса ще настѣпи „въ скоро време“, а тѣй като въ народа както и между Членовѣтъ на Синадриона се мѣлвало вече, какво, че покрай Исуса и други ще паднатъ жертва за проповѣдванитъ „противо дѣржавни идѣи;“ то Прѣдателя, за да гарантира личната си безопасностъ, избра пътътъ на „безчестието“

Но едно отъ всичко това остана неуспоримо: Че Юда не мислѣше неговото дѣло да доведе до „смъртъ.“ За това историята казва, че слѣдъ прѣдаването на Христа, Прѣдателя, се е горчиво разкалялъ, върналъ се е при първосвѣщенитѣ въ Храма и когато е поискалъ да имъ повърне тридесетъхъ сѣбѣрника, и тѣ не сж ги приели, той ги е хвърлилъ въ храма тѣ и слѣдъ това се е обясилъ въ сжщия денъ въ който е била разпнната неговата жертва. Нѣ само Христосъ познаваше тайната на Юда. Христосъ, който съ своя погледъ е прониквалъ въ най-скрититъ гѣнки отъ душата на Искарота. За насъ и за цѣлото Човѣчество Юда остана не само „Предателъ.“ но и „Продавачъ“ на човѣшка крѣвъ. Той прѣдаде и продаде Спасителя. За икономическитъ науки Исусъ е билъ продаденъ като „размѣна стока.“ За правото: дѣлото на Юда е било законо съглашение, въ което първосвѣщенитѣ и Юда, добросъвестно сж изпълнели поетитъ задължение. Спасителя е билъ продаденъ, тѣй както тогава въ Римъ сж се продавали робитѣ.

Тая продажба тогава е била единствената по своя родъ въ Римската Империя, и за това Юда прѣдъ Историята и бждѣщитъ поколения ще остане закль еменъ, не само като Символъ на *Коварство* и като *Търговецъ* на живо мѣсо. За да остане веченъ позорътъ на Юда и „всѣ тѣй голѣмъ“, грѣбваше Христосъ да бжде продаденъ, не съ злато, а сѣрѣшу ничтожитѣ тридесетъ сѣбѣрника. Въ тия тридесетъ сѣбѣрника, всѣки единъ

отъ насъ е заплатилъ своятъ безкраенъ малѣкъ дѣлъ. Цѣлото Човѣчество е спомогнало за на трупването на тая сума която е била цѣната за Освободителя. И ето вече 2000 години отъ тогасъ, тая „жертва“ храни християнството, а позорътъ на Юда и Юдовци още не изчезватъ отъ земята.

БОРИСЪ ПОПОВЪ адвокатъ

отъ една голѣма частъ отъ нашето гражданство.

Това сж факти, а не „праздни прикази“ бездѣлни бланування и розови мечти.

Това сж дѣлата на младѣтъ, на ония, които въ първитъ си крачки изъ неравнитъ друмища на нашия сиромашки духовенъ и социаленъ животъ доназаха, че сж се отърпили отъ зловреднитъ предрасѣдаци на злочестото минало и гледатъ у вѣрво прѣвъ призмата на единъ строгъ отрѣденъ мирогледъ въ бждѣщето.

Тозъ който ви обича.

Лозари и Земледѣлци

Колове за ограда различни дебелини мешове. Ще намерите въ склада на **Георги Стойковъ** до газения депозитъ

СТРОИТЕЛИ

Прочутите цигли марки **„ЛЪВЪ“** се намиратъ въ склада на **Георги Стойковъ** срещу депозита Пачевъ

Обява

Дава се хотелъ ПОД НАЕМЪ именуемъ се „БАЛКАНЪ“ въ центъра на града съ 12 стаи и 20 голеи желѣзни кревати.

Споразумение въ кантората на стопанина.

Димитъръ Ив. Болджиколу

Давамъ подъ НАЕМЪ И ПРОДАВАМЪ

ЕДНА КЪЩА съ 4 отделения и салонъ-горенъ етажъ. Сжщото разпределение и долния етажъ.

Къщата се намира на ул. Stefan Cel Mare 1. Споразумение

Str. „Lascar Catargiu“ 19
Bazargic

Изгубена е една кобила на 3 год. Косъмъ червенъ, дѣсното ухо цепнато.

Който я намери или знае—да съобщи на стопанина.

Сжби Тончевъ
с. Сусусъ—Къой
ком. Чайрили-Голъ

Продавамъ единъ моторъ, малкоупотребенъ 12 к. с. система „Дармшатъ“ въ пълна исправность.

Интересующи могатъ да ог видятъ въ действие всѣки денъ, въ с. Гаргалъкъ.

Споразумение
Иванъ Атанасовъ
с. Гаргалъкъ

Известявамъ на

почитаемата си клиентела, че премѣстихъ колониалния си магазинъ отъ **str. Regale Carol I №126**, въ **calea Silistrei №60** (зданието на Генчо Мариновъ, срещу гарата).

Съ почитъ
Ангелъ Нешевъ

ЗЪБОЛЕКАРСКИ КАБИНЕТЪ

Инсталация модерна. Изпълнява всѣкакъвъ видъ порѣчки най-добре отъ ЗЛАТО, ПЛАТИНА и БѢЛИ ЗЖБИ. Пломби отъ ПЛАТИНА, ЕМАИЛЪ и ЗЛАТО.
Вадене на зжби безъ БОЛКА.

Цѣни Умѣрени
Зжболекаръ Лереръ
str. Remus № 2
до пощата.

ВАЖНО!

Съобщавамъ на почитаема та си клиентела, че ми пристигна големо количество отъ прочутитъ **БРАШОВСКИ ПЛОДОВЕ**.

Сжщевременно ще намерите разни **КОЛОНИАЛНИ СТОКИ**.

Цени най-умерени.

Янко Костовъ

срещу зданието на
Райко Цончевъ

Великъ-день

Годините летятъ като безуменъ коникъ. И ний следъ тяхъ летимъ, а съ насъ и наша младостъ. И идва нова година, идва Коледа и Великъ-день. А до година пакъ — същите дни същите празници, същия животъ.

Ако на всякъде е така, у насъ се забелязва известно изменение. Вместо да отиваме къмъ подобрене, напротивъ, ние отиваме къмъ не-престанно влошение. Отъ день на день, отъ година на година бремето ни става по-непо-носимо, участието ни по-горчива.

Вички, абсолютно всички отиваме къмъ сигурно осиромаша-ние. Работниците, чер-ните и измъчени рабо-тници, — те никога не сж биле богати. Нице-тата всякога ги е при-чаквала край къщния прагъ. И те сж приви-кли съ нея, привикна-ли сж само по-видомумъ защото въ същностъ, буря се таи въ душата, която утре може да се изрази въ бесенъ ура-ганъ.

Но мисълта ми е за селяниае. За нашите търпеливи и упорити въ работата си добру-джански селяни. Роденъ

на нивата при ралото, живялъ на нивата задъ ралото и умрялъ на ни-вата подъ ралото. И вместо подобрене, ка-то просекъ търси подъ лихва пари, за да му се продаде, ако не днесъ утре, имотеца за удо-влетворението на кре-диторите му — кождери.

Идва Великъ-день, но вместо радостъ, горче-вини донася. Яйцето не е тъй ясно червено, ко-зунака не е тъй медено сладкъ. Има нещо спотаено въ душите, което притиска и души.

Какво е то? И предъ всички ни е образътъ на Христа, безсмъртния ликъ на Спасителя. Измъченъ и бледъ, привитъ подъ тежкия кръстъ, накинченъ съ трънения венецъ и наденалъ червената ба-греница и следъ него митарите и фарисеите. Кой шибя, кой замерва съ камъкъ, кой залепя плесница. И Христосъ търпи и съ бавни, но сигурни крачки отива къмъ Голгота. Тамъ ще бъде той разпънатъ.

А нашата Голгота, где е нашата Голгота? Вся-кой я съзира и съ уве-рение отива къмъ нея.

Да, Великъ-день, день на велики горести!...

Хр. П. Капиховъ

Христовото учение

Въ христовото уче-ние има указани: о т ъ една страна, вѣчниятъ идеалъ, къмъ който е свойствено на хората да се стремятъ, и отъ дру-га страна, тази степенъ на съвършенството, отъ която по-долу намъ е възможно да не се спу-щаме, при наличността на това съзнание, до ко-ето е вече дорасло сега човѣчеството, т. е. ука-занъ е прѣдѣлътъ отъ който ние можемъ да отиваме напредъ къмъ идеала, но не и назадъ.

Тѣй напредъ:

Идеалътъ е да нѣ-маме злоба къмъ никого, да не възбуждаме недоб-рожелателство въ нико-го, да любимъ всички; степенътъ пъкъ на съвѣ-ршенство, отъ която по-надолу намъ е напълно възможно да не се спу-

щаме, при наличността на съзнанието, до което сега вече сме дорасли, е, да не оскарбяваме хората съ думи: това е първата заповѣдь.

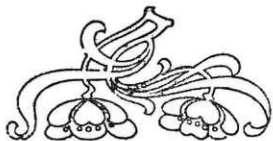
Идеалътъ е пълно цѣломъдріе, даже въ мислитъ: степенътъ на съвършенство пъкъ, отъ която по-надолу намъ е напълно възможно да не се спускаме, е да не кълнемъ, да не обѣща-ваме отнапредъ нищо на хората; това е трета-

та заповѣдь. Идеалътъ е никога и съ никаква цѣна да не употребяваме насилие; степенътъ пъкъ на съвѣ-ршенството, отъ която по-надолу намъ е напълно възможно още сега да не се спускаме, да не плащаме съ зло, да прѣ-търпяваме обидитъ: това е четвъртата заповѣдь.

Идеалътъ е да лю-бимъ тѣзи, които ни не-навиждатъ! Степенътъ пъкъ на съвършенство, о т ъ която по-надолу намъ е напълно възмо-жно още сега да не се спускаме, е да не пра-вимъ зло на враговетъ си, да говоримъ за тѣхъ добро да не правимъ различіе между тѣхъ и своитъ близки или на-шитъ съграждани, да не воюваме съ тѣхъ: това е петата заповѣдь.

Тия петъ заповѣди сж указание на това, ко-ето ние, по пътя на стре-мления си къмъ съвѣ-ршенство, имаме вече пълна възможность да не правимъ още сега и което трѣбва полека-лека да прѣкратимъ.

Левъ Н. Толстой

ЙОРДАНЪ СТРАТИЕВЪ

Възкресение

О тия светнали квартали!
Азъ гледамъ вечерния градъ
И блеснала катедрала
И пжстроцветния площадъ.

Нощта е кротка и безгрешна,
Небето бисери реди,
И въ мрака стѣне безутешно
Едно отминало Преди.

Тамъ некога сълза застѣна,
Надъ насъ шамъ ангелъ прилете —
И ти бе светла и невинна,
И азъ бехъ чистъ като дете.

Но въ бледните пасхални свеци
Посърна погледа смутенъ —
И видехъ мъртва всека среща,
И спомнихъ всеки преженъ день.

А после — пеещитъ кули,
И късно — пжстраша вълна,
И белия безгрешенъ люлякъ
И швойта малка светлина.

Днесъ пакъ звъни въ нощта далечъ:
О помня ли? — Не знамъ, не знамъ.
И въ тая богомолна вечеръ
Азъ плача самъ, азъ плача снамъ.

та заповѣдь.

Идеалътъ е никога и съ никаква цѣна да не употребяваме насилие; степенътъ пъкъ на съвѣ-ршенството, отъ която по-надолу намъ е напълно възможно още сега да не се спускаме, да не плащаме съ зло, да прѣ-търпяваме обидитъ: това е четвъртата заповѣдь.

Идеалътъ е да лю-бимъ тѣзи, които ни не-навиждатъ! Степенътъ пъкъ на съвършенство, о т ъ която по-надолу намъ е напълно възмо-жно още сега да не се спускаме, е да не пра-вимъ зло на враговетъ си, да говоримъ за тѣхъ добро да не правимъ различіе между тѣхъ и своитъ близки или на-шитъ съграждани, да не воюваме съ тѣхъ: това е петата заповѣдь.

Тия петъ заповѣди сж указание на това, ко-ето ние, по пътя на стре-мления си къмъ съвѣ-ршенство, имаме вече пълна възможность да не правимъ още сега и което трѣбва полека-лека да прѣкратимъ.

Примера на спасител

Цялото човѣчество отпразнува великия хри-стиянски празникъ — Въ-скресение Христово. Отпразнува и преживява всѣка година безподоб-ния примеръ на дръз-кия Юдей, който за сво-ите идеи, за правдата и любовта увисна на мъченическия кръстъ.

Въпреки невероят-нитъ мъчения на които беше подложенъ, не ох-на и не се отрече отъ учението си, за което беше осъденъ, а го за-веща за вечни времена на цялото човѣчество.

Какъвъ необикно-венъ примеръ на граж-данска доблестъ!

Затова ние обичаме Христа, затова всяка го-дина си припомваме за-мѣките му и го тачимъ като единъ отъ най-го-лямите благотворници на човѣчеството.

Хр. П. К.

— Въ цяла Русия и въ много европейски центро-ве по-най тържественъ на-чинъ сж отпразнували 60 годишнината отъ рожде-нието и 35 годишнината отъ литературната дей-ностъ на писателя на рус-ката земя — Максимъ Горки

А тукъ до насъ какъ слабо досѣгна ехото на тия тържествени празнен-ства!

ВЕЛИКЪ-ДЕНЬ

Полунощъ....
Безброенъ народъ гъм-жи въ храма Господенъ.

Подъ сребърнитъ по-люлеи и разкошни канде-лабри окъдени въ благово-ни миризми и таманъ бла-гоговейно се мѣдрятъ довол-ни фарисеи, съ прѣструвани лица за молитва....

Въ полусрутена хижа, при слабия огънь, неща-стна вдовица, съ боль на сърдце, приспива своята рожба....

Екна звонъ камбаненъ средъ нощната тѣма и да-лечъ-далечъ проехтя радо-стна вестъ:

— Христосъ възкресе!...
Хиледенъ народъ съ запалени вошеници наизле-зе отъ храма-господенъ пов-таряйки съ радостъ:

— Христосъ възкресе!
Христосъ възкресе! — Ша-стие и доволство озарява-ше лицата имъ, безгрижие цареше въ душитъ имъ....

Въ полусрутена хижа, презъ звѣщия отворъ на стѣната вѣтара злокобно свиреше своята пѣсенъ; ту, въ остъръ хладъ обгръщаще полуголото тѣло на кле-тата майка, ту ядовито но бавно слагаше ледени си целувки по-посинелитъ устни на болното и дете.
Изъ нощния мракъ тихо и тъжно се носеше камба-ненъ звонъ; — промъкна се презъ звѣщия отворъ на стѣната и нѣкакъ жално и умилено протекна:

— Христосъ възкресе!...
— Наистина, наисти-на възкресе! — Едва чуто промълви бедната майка и обрули глава. Съ неизказа-на печаль тя се надвеси надъ спящото дете. Две е-дри капки сълзи измокриха малкото личице. То шре-на, отвори очи и протря малкиятъ си ржички.

— Мамо? — Хриѣтиащъ, слабъ детски гласъ наруши мълчанието въ полусрутена-ната хижа. — Азъ чухъ кам-баненъ звонъ, дали не бѣ-ше сънъ? Или наистина то бѣше за възкресение Хри-стово?

— Наистина, наисти-на, мило дете, Христосъ възкресе!

— О! Утре е Великъ-день, мамо....

— Да! Великъ-день рож-байша ми, сий... спи....

Полунощъ....
Замря, последниятъ камбаненъ звонъ неусетно изъ шѣмнитъ гънки на но-щта....

Последенъ смѣхъ, на последни стѣпки по широ-кия тротоаръ предъ храма Господенъ потѣна въ мракъ и всичко утихна....

Въ полусрутената хи-жа на бедната вдовицъ отъ два дена, вече, злоко-но висееше блемата на от-чаяния гладъ....

... И, о! Утре е най-големия празникъ на християнството: Великъ-день....

Я. Х. Яковъ

Ернест Ренанъ.

Смъртта на Исуса.

При всичко, че дѣйствителното основание на пронаесената надъ Исуса приседа е била чисто религиозна, обаче враговетѣ му успѣли да го представятъ въ преторията нато господарственъ престѣпникъ.

Распятieto на кръстѣ било близко наказаніе; съ него наказвали робитѣ или такива престѣпници, на които смъртъта искали да отсечатъ съ позоръ.

Исуса предали на квартирающитѣ въ Ерусалимъ спомагателни войски и предъ него се открито сега ужасната перепетива отъ мъжкѣ. Времето било пладно. Като му свали мантията оставили го съ туй, съ което билъ до преди излагането му на трибунала: а тъй като при тѣхъ се държали още два разбойници-кравци, за които още било заповѣдано да се заведатъ на езекуцията, то всичкитѣ трима ги подбрали въ единъ купъ и ги повели къмъ лобното мѣсто.

Туй мѣсто, наречено „Голгота“ се намирало вънъ отъ Ерусалимъ, но не далечъ отъ градската стена.

Осѣденъ на смъртътъ трѣбвало самъ да носи орѣдието на мѣстѣ си — кръста — на лобното мѣсто. Но на Исуса, който по тѣлословие не билъ тъй силенъ, както двамата му смъртника, този товаръ нѣлазалъ не по силата му.

Срещу конвоя идѣлъ нѣкой си Сионъ Кирейски, който се връщалъ отъ село въ града; Солдатитѣ съ дезпермонно босраство на чуждземнитѣ геризови, натоварили му Исусовия кръстъ върху раменетѣ и го подварали съ себе си.

Отъ ученицитѣ въ тая минута нѣмало нито единъ при Исуса. Сжикали му дрехитѣ и го прикрепили къмъ кръста. Кръста се състоялъ отъ две сѣединени, въ нѣдъ на буквата Т, грѣдъ.

Той билъ ежсъ, тъй щото краката на разпнатия се допирали почти до земята. Захващали обикновено съ поставанто вертикално; следъ туй

приковавали къмъ него пациента, като му ваби-вали гвоздеи въ дланитѣ; нѣрѣдко заковавали и краката — сжщо, а по-нѣкога ги превъртали само съ върви. Дървентъ напреженикъ, приличанъ на мечтъвъ рей, имало прикритенъ къмъ сталба около самата му срѣда, както и минавалъ между краката на разпнатия, тъй сжщо той можелъ малко да се опира на него, безъ което ржцетѣ му би се разкѣсали и тѣлото би паднало отъ кръста.

Тези ужаси постигнали Исуса въ всичката си жестокостъ. По едно време го зацалила страшна жажда. Той по-искалъ да се напие. На близо се намиралъ единъ ежсъ съ обикновенното питие на римскитѣ солдати, състоящо се отъ смесъ, отъ вода и оцетъ наречено „раса“.

Единъ отъ солдатитѣ намокрилъ въ туй питие гъба, натѣналъ я на прѣтъ и като я поднесалъ къмъ Исусовитѣ устни, далъ му да посмучи. Двамата разбойници биле разпнати сжщо тувъ наредъ.

Споредъ едно преда-ние, Исусъ произнесълъ преди смърта си следую-щитѣ думи, които сж биле въ всѣки случай, на сърдцето му ако не на устата му: „Отче, прости имъ; тѣ не зна-ятъ сами какво правятъ“.

Надвечерието на Пасхата въ Добруджа.

—Научаваме се отъ село Матлъмово, че Шефанъ Букуреску, Хория Лудшану, учители — първиятъ отъ с. Йоргичилеръ вториятъ отъ село Матлъмово, въ товари-щие съ секретаря на общината Дургутъ-Калфа Станика Никулеску следъ като сж пили до средъ нощъ въ селската кръчма, продължаватъ гуляя си въ селското училище.

Въ ранни зори, пияни до забрава покан-ватъ училищния настоя-тель Миланъ Генчевъ да въпрегне каруцата си и ги заведе въ Дургутъ-Калфа. Понеже послед-

ния имъ отказва, два се-ячи на просвета, почватъ да ругаятъ най-вулгарно Миланъ Генчева, а се-кретаря Ст. Никулеску следъ като го напсува на майка, жена, сестра провиква се колкото му гласъ държи, че Ген-чевъ е шпионъ! и го праща въ България: тамъ му е било... мѣ-стото.....

А кмета на село-то съ цѣлия общин-ски съветъ е чакалъ въ общината господина се-кретаря да приключатъ бюджета.

—Колониста Парас-кивъ Мугулеску отъ с. Мусу-бей толкова много се е проявилъ средъ своитѣ сънародници-ко-лонисти като тѣхенъ де-легатъ, щото понастоя-щемъ е останалъ съ три семейства-останалитѣ не можейки да претърпя-ватъ золумствата му пре-селили се въ други об-щини.

Параскивъ Мугулес-ку унищожава лозето на Симеонъ Колесниченко отъ сжщото село, запал-ва му плявата, застрелва свини и кучета, хваща чуждия добитѣкъ отъ нивята, затваря ги въ своя домъ и ги отпуска срещу пари; които нѣма пари освобождава поли-ци. (имаме документи и факти).

Нивитѣ отпуснати на недошлитѣ колонисти отъ държавата, самъ ги използва съ прѣкото сѣдействие на агронома, а като шефъ на колони-ститѣ взима по 2500 лей на семейство.

Ще се повърнемъ.

—Прие се оставка-та на бившия управите-ленъ съветъ на д-вото „Глория“, като се пре-избра новъ въ съставъ:

Председ. Д. Крос-невъ, Подпр. Хр. П. Ка-питановъ, секретаръ, Ст. Градинаровъ, касиеръ: Д. Каябашевъ, съветни-ци: Боню Георгиевъ и Иванъ Сапунжиевъ, кон-грална комисия: Иванъ Стоевъ, Петко Железовъ и Асенъ Кросневъ.

Ще последватъ по-дробности.

—На 21 т. м. вечер-та, Българското частно училище отъ гр. Кавар-на, съ сѣдействието на група младежи — любите-ли на театралното изку-ство ще дадѣтъ литера-

турно-музикална вечеръ съ отлично подбрана про-грама и веселата триа-ктна комедия „Женидба“ отъ Гоголя.

— Днесъ се пусна въ продажба осма кни-жка отъ мѣстното лите-ратурно списание „ШОИЗ“.

—304-тия, следъ Ве-ликденския брой на „в-къ“ „Куриеръ“, по случай светлитѣ празници ще излиза на 19 т. м.

— Честитимъ всички наши адо-кати и читатели по-случай Възкре-сехие Христово.

Внимание!

Доставихъ една ефтина партида отъ мъжки и дѣтски дрѣхъ, както и ученически униформи отъ най хубави ЦВѢТОВЕ и КАЧЕСТВА, кои-то продавамъ на низки цѣни. Желаящитѣ да се облекатъ хубаво и ефтино да заповѣдатъ въ МАГАЗИНА ми и ще се уверятъ.—

Осванъ това доставихъ и нови серии отъ **ШАПКИ, ОБУЩА и ПЛАТОВЕ** които тоже продавамъ на износни цѣни.—

Не изпускайте случая!

Василъ Станевъ

Магазинъ Пияца—Пъчей (шадрафана)

ХЕРМАНЪ А. ЦИФЕРМАНЪ

За настѣпващия сезонъ на постройки ту-рихъ въ продажба ДЪРВЕНИ МАТЕРИАЛИ съ цѣни, които биятъ ВСЪКАКВА КОНКУРЕНЦИЯ.

Дъски за подкеремиди т³ 1275

Чоплишурѣ отъ 8 м. 1250

Дурама (шѣмплария) 2500

Чити 1375

Срещу гаранции правя ГОЛЪМИ УЛЕ-СНЕНИЯ ЗА ИЗПЛАЩАНЕТО.

Посетете за уверение

ХЕРМАНЪ А. ЦИФЕРМАНЪ

Складъ на дървенъ материалъ
Шосето за Кюстенджа.

Базарджикъ

Земледѣлска Синдикална Банка Базарджикъ.

Доставя всѣкакъвъ видъ ЗЕМЛЕДѢЛ-СКИ МАШИНИ, мотори, батози, трактори, ма-сла за трактори американски, редови сѣялки съ дискови-лжжична система, жетварки про-сти, вързачки и за трактори, триори, дарази, мисиро-трошачки.

Помпи за вода на дълбочина до 80 ме-тра Лекарство противъ МИТИЛЯ.

Стимуленти срещу ГЛАВНЯТА.

ЛОЗОВИ ПРѢЧКИ.

Банката.

„ЛУКСОРИЯ“

Най идеалния препаратъ НА ПРАХЪ СЪ КОЙТО ВСѢКИ МОЖЕ САМЪ ДА СИ БОЯДИСВА съ всички цвѣтове всѣ какъвъ платъ или дреха, ОТЪ ПАМУКЪ ВЪЛ-НА или КОПРИНА.

Намира се въ всички бакали.

Главенъ представителъ

П. КОНСТАНТИНОВЪ

срещу хотелъ Регалъ.